

— А кога свириш? — не го оставяше Орфей.

— Когато се захлади.

— И аз тогава свиря, — смигна Орфей. Овчарчето се ококори.

— И ти ли свириш? — И то измъкна свирката от пазвата си. — На, посвири да чуем.

— Най-напред ще посвириш ти, че сетне аз, — настоя Орфей.

Увлечени в тази другарска разправия, овчарите също се намесиха, сбутаха малкия си другар и го накараха да свири. Те искаха да се похвалят пред непознатите чужденци, а също така да видят дали този момък умее да свири, или само тъй се шегува. . . .

Малкото овчарче духна засрамено в свирката, сетне намести сериозно и важно устничките си и за свири. Наистина, то не свиреше лошо, само тук-там бъркаше в извивките, някъде не можеше да олучи ония височини, които искаше да вземе, но все пак за обикновените слушатели това беше задоволително майсторство. И овчарите го гледаха с възторг, те се гордееха с него. Малкият музикант изсвири една песничка, изсвири още една, третата не беше упражнил добре и я изсвири с доста грешки, а при четвъртата засече, свали засрамено свирката и я отпусна надолу в малката си опалена от слънцето ръчичка.

— Ха сега да видим тебе! — усмихна се недоверчиво русото овчарче и кимна с глава към Орфея. Орфей посегна та взе свирката, огледа я, като че ли търсеше някаква скрита повреда, духна, поглади с дланта на дясната си ръка отворите, пак духна, след това я намести внимателно в ъглеца на устата си и пръстите му заиграха в невидим и вълшебен ритъм. Мека, лека, топла мелодия се плъзна върху спокойната мътна вода, вплете се в